

Illustreret Tidende.

Nr. 279.]

Udkommer hver Søndag.

— Kjøbenhavn den 29. Januar 1865. —

2 Rdlr. Kvartalet.

[6te Bind.

Indhold.

Gudvangen i Nærødalen. — Ugens Politik. — Ansvar, af Frederik Barfod. — Den nye Kai ved Lhemien. — Clement Carew, efter „All the year round“; oversat af E. Moltke. (Sluttet.) — Merkeletter af bladet Indbuds.

Gudvangen i Nærødalen.

Nærødalen i Sogn hører til de mærkeligste Egne i Bergens Stift. Der er nok af trange Dale, som gjøre Hjertet beklemmt hos Rejsende fra Slette-landene, men her er Bildheden i den snevredne Fjeldrevne saa stor, at selv Landets Børn skynde sig affled, naar de maade besøge denne Miils Bei.

„Da hver en Bøtte, der
sæter Bo
paa Bang og i Klippe-
haller,
hvor liben Urt, som vover
at groe,
hvor Skyggen af Kollen
falder,
maa skjælte og bæve og
har ei No.“

Naar man kommer fra Vos, hvor Dalene ere ligesaa brede som mange Steder paa Østlandet, er Overgangen saameget større. Stalheimskleven, dette storartede, smukke Beianlæg, fører lige ned paa Bunden af Dalen; den er som en kolossal Bindeltrappe, der gaar fra Taget, hvor man har den store Himmel over sig, lige ned i Skjælberens Halsørke. Her reise Fjeldene sig paa begge Sider og levne lun Plads til en smal Bei, en strid Elv og nogle fattige Markler, hvor af og til en Hytte har kunnet finde en tarvelig Plads. Paa sine Steder staer Fjeldet ganske lodret, nøgent og højt, men ofte er det

Gudvangen i Nærødalen i Bergens Stift. Efter en original Skizze af Hbg.

krandsket med grønt Smaasrat, som dækker Bildheden. Til begge Sider har man smalle Fossesalb, disse glinsende Sølvbaand, som ere den berøgsle Natures Hæderstegn. At Nærødalen hjemtages af hyppige Fjeld- og Sneestreb er naturligvis en Selsfølge. Man bliver høitideligt stemt, naar man kommer til et af de mange Steder, hvor man seer Skredet har gaaet, thi her er ingen Naade og Barmhertighed, naar Stenene begynde at danske udover, Stene store som anseelige Huse. Veien kan med Let blive spærret lige for Ens Næse, og hændes der endda ikke Andet, saa er man vel faren. Naar man reiser igjennem denne sørgelige Dal, lærer man dens triste Historie at kjende. Skredene have begravet mange Hytter og dræbt mange Fjokk. Sidste Sommer blev en Faareflok paa 130 Stykker af Vjørnen jaget udover Fjeldet. Paa Toppen er der nemlig gode Veiter, hvor Kreaturerne finde rigelig Underhold, men hvor de ogsaa maade stotte sig selv. De stakkels Dyr bleve i den Grad sønderflaede, at de laae der i Dalens Bund som en ufornelig Masse, der ikke kunde bruges til Noget. En alvorlig, forstandig Sergeant fortalte os, at han i forrige Aar, medens han laa ved Bergen og exercere, mistede en femaars gammel Gut ved Drukning i Elven. Han var gleden ubover og af den stridige Strøm saa hurtigt ført affled til Fjorden, at Liget aldrig blev fundet. Et yngre Barn var det eneste Vidne til den sørgelige Hændelse. Under Indtrykket af alle disse mørke Begivenheder var det næsten op-